

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Igora Belka a z členov Ing. JUDr. Miroslava Gavalca PhD. a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. v právnej veci žalobcu: **JUDr. D. B.**, bytom S., právne zastúpeného JUDr. P. V., advokátom v B., proti žalovanému: **S. I. S.**, P., o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. PK-26-10/2006 zo dňa 2.1.2007, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S 23/2007-88 zo dňa 17.4.2009, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S 23/2007-88 zo dňa 17.4.2009 **mení** tak, že **žalobu zamietá**.

Žalobcovi náhradu trov konania **nepriznáva**.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave z dôvodov podľa § 250j ods. 2 písm. c/, d/ a e/ OSP zrušil rozhodnutie žalovaného č. p. PK-26-10/2006 zo dňa 2.1.2007 ako aj prvostupňové rozhodnutie – personálny rozkaz riaditeľa SIS č. 315 zo dňa 31.7.2006, ktorým bol žalobca podľa § 35 ods. 1 písm. a/ zákona č. 73/1998 Z.z. o štátnej službe

príslušníkov Policajného zboru, S. I. S., Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície (ďalej len „zákon“) dňom 1.8.2006 odvolaný z funkcie starší referent špecialista oddelenia 22. Odboru 2. Sekcie S SIS a podľa § 33 ods. 1 zákona bol dňom 2.8.2006 ustanovený do funkcie referent ochrany Oddelenia fyzickej ochrany objektov 9. odboru Sekcie E SIS. O trovách konania rozhodol tak, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi ich náhradu vo výške 331,94 €.

Krajský súd tak rozhodol potom, čo v konaní správneho orgánu zistil takú vadu, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia, pretože zistenie skutkového stavu bolo nedostačujúce na posúdenie veci a rozhodnutie bolo nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. Konštatoval, že personálny rozkaz bol vydaný na základe nariadenia riaditeľa SIS č. 13/2006, ktorým sa menilo a doplnilo nariadenie riaditeľa SIS č. 32/2004 (organizačný poriadok SIS) a dôvodom malo byť zrušenie dovtedajšej funkcie žalobcu v dôsledku organizačných zmien. Krajský súd poukázal na to, že uvedená interná normatívna inštrukcia bola vydaná dňa 31.7.2006 a účinná od 2.8.2006 a preto podľa krajského súdu správny orgán predmetný rozkaz vydal predčasne a teda bez právneho dôvodu. Ďalej uviedol, že nemohol objektívne posúdiť nesprávne právne posúdenie veci, pretože žalovaný súdu predložil neúplný administratívny spis, ktorý neobsahoval všetky listiny, na ktoré sa žalovaný odvolával, najmä interné normatívne akty, na základe ktorých by bolo možné posúdiť zákonnosť napadnutých rozhodnutí. Konštatoval, že žalovaný bol povinný skúmať možnosti služobného zaradenia žalobcu na výkon štátnej služby v inom odbore (odbore R SIS), v tom istom mieste výkonu služby, s prihliadnutím na predpoklady ustanovené v § 33 ods. 1 zákona, lebo táto povinnosť mu vyplývala priamo z citovaného zákonného ustanovenia (§ 35 ods. 1 písm. a/ zákona). Podľa krajského súdu žalovaný nepreukázal, či objektívne nebolo možné žalobcu preložiť na inú funkciu v tom istom služobnom úrade.

Proti rozsudku podal žalovaný včas odvolanie a žiadal rozsudok krajského súdu zmeniť a žalobu žalobcu zamietnuť. Nesúhlasil so záverom krajského súdu o predčasnom vydaní personálneho rozkazu, pretože právnym základom pre jeho vydanie bol zákon a nie interná normatívna inštrukcia, ktorá nie je prameňom práva a nie je všeobecne záväzná. Uviedol, že organizačný poriadok je interným predpisom a nie normatívnym právnym aktom. Krajskému súdu tiež vytýkal, že nebral do úvahy skutočnosť, že dátum uvedený na personálnom rozkaze je dátumom jeho vyhotovenia a nie dátumom jeho vydania.

Poukázal na to, že policajt nemôže byť ani jeden deň nezaradený na určitom reálnom tabuľkovom mieste, ani nemôže byť zaradený na už zrušenom mieste. Systemizácia podľa § 5 zákona sa detailizuje na podmienky SIS tak, že miesta (funkcie) sa v podmienkach vytvárajú základným dokumentom personálno–organizačného charakteru – tabuľkami zloženia a počtov, ktoré určujú systemizáciu miest jednotlivých organizačných zložiek SIS a schvaľuje ich riaditeľ SIS spolu s uvedením konkrétneho dňa ich účinnosti. Platnými sa tabuľky stávajú ich schválením. Uviedol, že medziobdobie medzi dňom ich platnosti a dňom ich účinnosti slúži na vypracovanie personálnych rozhodnutí a ich oznámenie príslušníkom, pričom právnym dôvodom na vypracovanie takýchto rozhodnutí sú vždy tabuľky zloženia a počtov. Počas legiskvacencie sa príslušníci odvolávajú z doterajších funkcií dňom bezprostredne predchádzajúcim dňu účinnosti novej systemizácie a dňom účinnosti novej systemizácie sú ustanovení od novej funkcie. Dodal, že ak by personálne rozkazy boli príslušníkom oznamované po dni ich odvolania, pôsobili by retroaktívne a boli by nezákonné. V deň nadobudnutia účinnosti schválených tabuliek zloženia a počtov je dovtedajšia funkcia zrušená a vytvorená je nová funkcia. Uviedol tiež, že so zmenou tabuliek zloženia a počtov nie je nevyhnutne spojená aj zmena internej právnej úpravy; organizačné zmeny sa uskutočňujú vždy len tabuľkami zloženia a počtov a nie zmenou internej právnej úpravy, ktorá po schválení tabuliek môže, ale nemusí nastať. Zdôraznil, že zákon za organizačnú zmenu nepovažuje zmenu internej právnej úpravy a to ani v prípade, ak táto zmena súvisí so zmenou tabuliek zloženia a počtov a že k zrušeniu funkcie žalobcu došlo zmenou tabuliek a nie zmenou organizačného poriadku SIS.

Podľa názoru žalovaného by akceptáciou právneho názoru krajského súdu došlo k situácii, že osoby v služobnom pomere by neboli určité časové obdobie po uskutočnení organizačných zmien zaradené na systematizovanom tabuľkovom mieste, čím by došlo k destabilizácii a k nemožnosti vykonávať štátnu službu a zároveň zdôraznil, že v súvislosti s vyhlasovaním personálnych rozkazov a s odvolávaním a ustanovovaním do funkcií prísne postupuje podľa judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky.

K tvrdeniu krajského súdu o nepredložení kompletného administratívneho spisu uviedol, že v pôsobnosti SIS nie sú písomnosti prvostupňového správneho orgánu zakladané do spisu prvostupňového orgánu, ale sú zakladané do osobného spisu príslušníka. V predmetnej veci by jedinou písomnosťou v prípade existencie spisu prvostupňového orgánu bol personálny rozkaz. Normatívne interné inštrukcie netvorí obsah ani osobného spisu,

ani spisu druhostupňového správneho orgánu a krajský súd si normatívnu internú inštrukciu mohol vyžiadať a bola by mu zaslaná.

K tvrdeniu krajského súdu o povinnosti žalovaného skúmať možnosti zaradenia žalobcu na výkon služby v inom odbore v tom istom mieste výkonu služby poukázal na skutočnosť, že na rozdiel od Zákonníka práce zákon poskytuje príslušníkovi v služobnom pomere nižšiu mieru právnej ochrany ako je to u zamestnancov v pracovnom pomere, čo súvisí s prísnejším posudzovaním osôb v služobnom pomere k štátu vzhľadom na špecifický charakter činnosti v bezpečnostných orgánoch štátu. Právne vzťahy v týchto zložkách sú založené na princípe subordinarity a vydávania pokynov a rozkazov. Poukázal na znenie ustanovenia § 33 ods. 1 zákona, ktoré hovorí o ustanovovaní do „voľnej funkcie“, nie o ustanovovaní do funkcie, ktorú príslušník považuje za pre neho primeranú, pričom správny orgán pri ustanovení príslušníka do funkcie uplatňuje podľa tohto ustanovenia „správnu úvahu“. V takom prípade súd má preskúmať len to, či toto rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom, no neposudzuje jeho účelnosť či vhodnosť.

Žalovaný napokon pripomenul, že žalobca už nie je príslušníkom SIS a preto SIS ani nie je oprávnená rozhodovať pro futuro o služobnom pomere žalobcu, nakoľko tento právny vzťah už neexistuje.

V doplnení odvolania zo dňa 22.7.2010 žalovaný zdôraznil, že organizačné zmeny vykonávané na základe zákona sú realizované vždy len tabuľkami zloženia a počtov, žiadne iné dokumenty alebo právne úkony zákon za organizačné zmeny nepovažuje a ani nepripúšťa. Argumentáciu žalobcu založenú na organizačných zmenách vykonaných novelou Organizačného poriadku SIS preto považoval za nepravdivú a zavádzajúcu. Dodal, že konštitutívne účinky vo vzťahu k zmene služobného pomeru majú tabuľky zloženia a počtov, ktoré v deň nadobudnutia účinnosti vytvárajú pre dotknutých príslušníkov novú právnu situáciu. Preto personálny rozkaz vydaný na podklade schválených tabuliek nevytvára novú situáciu, len autoritatívne zisťuje existenciu určitého právneho stavu a preberá údaje týkajúce sa predovšetkým platových náležitostí dotknutého príslušníka SIS právne relevantným spôsobom definované tabuľkami zloženia a počtov. Účinky personálneho rozkazu preto pôsobia ex tunc, t. j. od vzniku tohto právneho stavu – odo dňa nadobudnutia účinnosti tabuliek zloženia a počtov a teda môžu pôsobiť aj do minulosti. Aj v predmetnej

veci žalobcu bola zmena vykonaná novými tabuľkami zloženia a počtov a následne vydaný personálny rozkaz mal len deklaratórny charakter, ktorým sa menovanému dala na vedomie zmena v jeho služobnom pomere uskutočnená tabuľkami zloženia a počtov.

Žalobca vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalovaného navrhol rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť. Poukázal na § 241 ods. 2 zákona s tým, že ak žalovaný nepostupoval podľa tohto ustanovenia a vydal personálny rozkaz na základe normatívnej internej inštrukcie (zmena organizačného poriadku SIS) tak, ako tvrdil vo svojom odvolaní, nepostupoval v súlade so zákonom. Žalovanému vytykal jeho rozporné tvrdenia v odvolaní, keď v čl. II na str. 5 uviedol, že organizačný poriadok SIS je regulovaný ako interná právna úprava, teda nie inštrukcia, ako tvrdil v čl. I odvolania. Namietal, že žalovaný personálny rozkaz vydal a vyhlásil v čase (31.7.2006), kedy nebola účinná zmena organizačného poriadku, ktorá vtedy ešte nemohla vyvolať právne účinky a tvoriť právny základ napadnutého personálneho rozkazu.

Žalobca sa dožadoval preukázania skutočnosti, že žalovaný disponoval voľnými miestami s kvalifikačným predpokladom vysokoškolského vzdelania a tieto žalovaný obsadzoval novoprijatými príslušníkmi z civilu. Zároveň dodal, že systemizácia SIS nebola dotknutá a že nežiadal ani zverejnenie organizačnej štruktúry SIS, ktorá sa od systemizácie odvíja. Žalovanému vyčítal, že nepredložil ani prehľad počtu voľných miest, ani vratky do rozpočtu za zrušené vysokoškolské miesta. Žiadal, aby žalovaný ako dôkaz doložil informácie o počte novoprijatých príslušníkov SIS na miesta s kvalifikačným predpokladom vysokoškolského vzdelania od 30.7.2006 do 30.6.2008, na ktoré on svojim špecializovaným spravodajským vzdelaním spĺňal odbornú spôsobilosť, resp. mohol byť preškolený. Tvrdil, že prvostupňové správne rozhodnutie je nepreskúmateľné z dôvodu nemožnosti zistiť stav o voľných pracovných miestach. Za rozporné označil aj vyjadrenia žalovaného, že k zrušeniu jeho funkcie došlo zmenou tabuliek a počtov, nie zmenou organizačného poriadku SIS, pričom vo svojom vyjadrení k žalobe uvádzal opak – teda, že predmetnú organizačnú zmenu realizoval internou normatívnou inštrukciou, nariadením riaditeľa SIS a na jej základe vydal napadnutý personálny rozkaz.

Žalobca sa stotožnil s konštatovaním krajského súdu, že podľa § 35 ods. 1 písm. a/ zákona bolo povinnosťou prvostupňového správneho orgánu skúmať, či s doterajším zrušením funkcie policajta a vytvorením nových funkcií v nových odboroch nebolo možné

zamestnať žalobcu v niektorej funkcii v novovzniknutom odbore, resp. v ostatných organizačných zložkách SIS.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal rozsudok krajského súdu v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní žalovaného (§ 212 ods. 1, § 246 ods. 1 OSP) ako aj konanie, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je dôvodné. Vo veci rozhodol bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP) s tým, že rozsudok verejne vyhlásil dňa 5. apríla 2011 po tom, čo deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk najmenej päť dní vopred (§ 156 ods. 1 a 3 OSP).

Z obsahu pripojeného administratívneho spisu žalovaného vyplýva, že žalobca bol zaradený vo funkcii starší referent špecialista Oddelenia 22. Odboru 2. Sekcie S SIS, z ktorej bol dňom 1.8.2006 personálnym rozkazom riaditeľa SIS č. 315 zo dňa 31.7.2006 odvolaný a dňom 2.8.2006 bol ustanovený do funkcie referent ochrany Oddelenia fyzickej ochrany objektov 9. odboru sekcie E SIS a to z dôvodu, že v dôsledku organizačných zmien došlo k zrušeniu doterajšej funkcie žalobcu a pre žalobcu nebola v sekcii iná vhodná funkcia.

Po podaní rozkladu žalovaný personálny rozkaz potvrdil s odôvodnením, že organizačnou zmenou nebola vytvorená žiadna nová funkcia s rovnakou alebo obdobnou náplňou činnosti a pri ustanovovaní žalobcu do voľnej funkcie podľa § 33 ods. 1 zákona služobný orgán prihliadal na všetky okolnosti uvedené v § 33 ods. 1 zákona, pričom kvalifikačný predpoklad vzdelania je len jednou z vecí, na ktoré sa pri ustanovovaní do funkcie prihliada, no nezakladá povinnosť nadriadenému ustanovovať príslušníkov spĺňajúcich kvalifikačný predpoklad - vysokoškolské vzdelanie II. stupňa na funkcie s takýmto kvalifikačným predpokladom. Žalobca spĺňal všetky predpoklady na riadny výkon funkcie, do ktorej bol takto ustanovený.

Organizačné zmeny na sekcii S SIS boli realizované nariadením riaditeľa SIS č. 13/2006, ktorým sa menilo a dopĺňalo nariadenie riaditeľa SIS č. 32/2004, ktorým sa ustanovil Organizačný poriadok SIS. Sekcia S SIS, na ktorej bol zaradený žalobca, bola zrušená a jej kompetencie boli rozdelené medzi sekcie E, D a U.

Podľa § 33 ods. 1 policajt sa ustanovuje do voľnej funkcie s prihliadnutím na jeho zdravotný stav, na splnenie kvalifikačných predpokladov na funkciu, dĺžku a druh odbornej praxe a na závery služobného hodnotenia. Do funkcie, na ktorú sa podľa osobitných predpisov vyžaduje špeciálna odborná spôsobilosť, možno policajta ustanoviť, len ak spĺňa túto spôsobilosť.

Podľa § 35 ods. 1 písm. a/ policajt v služobnom pomere sa prevedie na inú funkciu v tom istom mieste výkonu štátnej služby, a ak to nie je možné, preloží sa na inú funkciu do iného miesta výkonu štátnej služby alebo do iného služobného úradu, ak nemôže naďalej vykonávať doterajšiu funkciu, pretože v dôsledku organizačných zmien sa zrušila jeho doterajšia funkcia.

Podľa § 11 zákona kvalifikačné predpoklady na funkciu na účely tohto zákona sú kvalifikačný predpoklad vzdelania a kvalifikačná požiadavka policajného vzdelania (ods. 1).

V tabuľkách zloženia a počtov služobných úradov sa môžu pre jednotlivé funkcie určiť požiadavky na ich výkon. Ak je pre funkciu takáto požiadavka určená, policajt je povinný ju splniť najneskôr do dvoch rokov od ustanovenia do funkcie alebo od určenia tejto požiadavky (ods. 2).

Predmetom odvolacieho konania v danej veci bol rozsudok krajského súdu o zrušení rozhodnutia žalovaného č. p. PK-26-10/2006 zo dňa 2.1.2007 a personálneho rozkazu riaditeľa SIS č. 315 zo dňa 31.7.2006 o odvolaní žalobcu z dovtedajšej funkcie a jeho ustanovení do inej funkcie a preto odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného a súčasne rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa a konania, ktoré týmto rozhodnutiam predchádzali, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

V predmetnej veci nebolo sporné a žalobca v tomto ani nespochybnil právomoc žalovaného, že riaditeľ SIS vydal nariadenie č. 13/2006, ktorým sa menilo a doplnilo nariadenie riaditeľa SIS č. 32/2004 – Organizačný poriadok SIS a ktoré nadobudlo platnosť

dňom jeho uverejnenia vo vestníku SIS - dňa 31.7.2006 a účinnosť dňom 2.8.2006. Týmto bola dovtedajšia funkcia žalobcu (ako aj celá Sekcia S) zrušená, pričom žiadne nové funkcie s rovnakou alebo obdobnou náplňou činnosti vytvorené neboli, čo dôvodne umožňovalo následný postup žalovaného podľa § 35 ods. 1 písm. a/ zákona. Žalobca bol teda personálnym rozkazom prevedený na inú funkciu v tom istom mieste výkonu štátnej služby a ustanovený do funkcie referent ochrany Oddelenia fyzickej ochrany objektov 9. odboru Sekcie E SIS.

Podľa názoru odvolacieho súdu bola správna argumentácia žalovaného v súvislosti s posúdením charakteru nariadenia riaditeľa SIS. Z personálneho rozkazu i z druhostupňového správneho rozhodnutia je zrejmé, že odvolanie žalobcu z funkcie a jeho ustanovenie do inej funkcie sa uskutočnilo z dôvodu organizačných zmien, ktoré sa realizovali nariadením riaditeľa SIS č. 13/2006 a teda základom pre personálny rozkaz jednoznačne bolo práve toto nariadenie riaditeľa SIS. Ide o vnútorný predpis, ktorý je osobitným prípadom normatívnych právnych aktov nesmerujúcich voči subjektom stojacim mimo systému vzťahov organizačnej nadriadenosti a podriadenosti vo verejnej správe. Smeruje len voči subjektom ovládaným organizačnou podriadenosťou vo vzťahu k správne orgánu, ktorý takýto normatívny akt vydal. Jedná sa o abstraktné formy vnútornej činnosti verejnej správy s povahou interných normatívnych aktov. Od normatívnych právnych aktov, ktoré majú vonkajšie právne účinky, sa vnútorné predpisy odlišujú najmä tým, že ich právne účinky smerujú výlučne voči služobne podriadeným subjektom, i keď individuálne nešpecifikovaným a v tomto zmysle sú aktmi internými. Vzhľadom k tomu, že nemajú všeobecnú záväznosť, nie sú prameňmi práva, ale sú pre ich adresátov záväzné a nesmú byť v rozpore so zákonmi. Nariadenie riaditeľa SIS preto nemá povahu všeobecne záväzného právneho predpisu.

Personálny rozkaz bol vydaný dňa 31.7.2006 a žalobcovi bol vyhlásený dňa 1.8.2006. Týmto dňom bol žalobca aj odvolaný z dovtedajšej funkcie a nasledujúcim dňom 2.8.2006 bol ustanovený do novej funkcie. Podľa odvolacieho súdu je preto zrejmé, že žalobcovi bol personálny rozkaz oznámený v súlade so zákonom, pretože personálne rozkazy musia byť vyhlásené príslušníkom najneskôr v deň ich odvolania z dovtedajšej funkcie. V deň nadobudnutia účinnosti schválených tabuliek (2.8.2006) bola pôvodná funkcia žalobcu zrušená. Obsadenie novej funkcie je možné ustanovením príslušníka do funkcie, a to personálnym rozkazom, ktoré sa príslušníkovi oznámi vyhlásením alebo doručením. Najvyšší súd sa v tomto bode stotožňuje s argumentáciou žalovaného, že v personálnom rozhodnutí je vo výrokovej časti uvedený deň odvolania príslušníka z doterajšej funkcie a deň

jeho ustanovenia do novej funkcie, pričom príslušník je v pôvodnej funkcii zaradený až do 24.00 hod. dňa, ktorým sa odvoláva z funkcie a dovtedy mu zároveň prináležia aj platové a ďalšie náležitosti spojené s touto funkciou. V novej funkcii je potom zaradený bezprostredne od počiatku nasledujúceho dňa, teda od 00.00 hod. Príslušník totiž musí byť každý jeden deň trvania jeho služobného pomeru zaradený v existujúcej funkcii.

Podľa názoru odvolacieho súdu postup žalovaného v predmetnej veci nebol v rozpore s názorom krajského súdu, ktorý v odôvodnení svojho rozsudku konštatoval, že žalovaný bol povinný skúmať možnosti služobného zaradenia na výkon štátnej služby v inom odbore v tom istom mieste výkonu služby s prihliadnutím na predpoklady uvedené v § 33 ods. 1 zákona, lebo táto povinnosť mu vyplýva z ustanovenia § 35 ods. 1 písm. a/ zákona.

Je nepochybné, že kvalifikačné predpoklady, obsahovú náplň činnosti, prípadne špeciálnu odbornú spôsobilosť funkčného miesta určuje žalovaný ako zamestnávateľ, resp. vedúci príslušných organizačných zložiek (v zmysle § 1 ods. 1 písm. b/ zákona riaditeľa sekcií), ktorí ich posudzujú a vyhodnocujú z hľadiska konkrétnych potrieb pracoviska v rámci systemizácie v štátnej správe v podmienkach SIS v súlade s ustanovením § 5 zákona.

Uvedené možno vyvodit' z dikcie ustanovenia § 2 zákona, z ktorého vyplýva, že príslušník SIS plní úlohy SIS v služobnom úrade v konkrétnom funkčnom a služobnom zaradení, čiže plní tie úlohy SIS, ktoré mu vyplývajú z funkcie, do ktorej bol vymenovaný alebo ustanovený. Plnenie konkrétnych úloh SIS vyplýva príslušníkovi z jeho služobného a funkčného zaradenia a je určené v jeho popise služobnej činnosti (funkčnej náplni) podľa § 85 ods. 5 zákona, ktorý mu určí písomne príslušný nadriadený pri jeho vymenovaní alebo ustanovení do funkcie.

Podľa § 5 zákona systemizácia v štátnej službe obsahuje počet miest príslušníkov v služobných úradoch (sekciách) a objem finančných prostriedkov na služobné príjmy. Vo vzťahu k ustanovovaniu do funkcií je podstatný najmä § 5 ods. 4 zákona, podľa ktorého obsadzovanie miest v služobných úradoch (sekciách) možno uskutočniť len za predpokladu, že miesto (funkcia) je vytvorené podľa schválenej systemizácie a je voľné.

Konečné posúdenie otázky ďalšieho zaradenia žalobcu v dôsledku predmetnej organizačnej zmeny bolo vecou správnej úvahy služobných orgánov.

V súvislosti s výkladom ustanovenia § 33 zákona je potrebné zdôrazniť skutočnosť, že služobný pomer príslušníkov Policajného zboru, S. I. S., Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície je svojou povahou inštitútom verejného práva - ide o právny pomer štátnozamestnanecký.

Takýto právny pomer nevzniká zmluvou, ale mocenským aktom služobného orgánu – rozhodnutím o prijatí do služobného pomeru a po celú dobu svojho trvania sa výrazne odlišuje od pomeru pracovného, ktorý je naopak typickým pomerom súkromnoprávnym, kde účastníci majú rovnaké postavenie. To sa prejavuje okrem iného aj v právnej úprave týkajúcej sa zmeny služobného pomeru, služobnej disciplíny, skončenia služobného pomeru a nárokov s ním súvisiacich a ďalších prípadov rozhodovania služobných orgánov, ktorá sa vyhýba implementácii zmluvných prvkov (pre služobný pomer cudzorodých) do vzťahov, ktoré sú založené na tuhšej podriadenosti a nadriadenosti subjektov služobného pomeru, pre ktoré je charakteristické jednostranné rozhodovanie zamestnávateľského subjektu o právach a povinnostiach príslušníkov.

Právna povaha takéhoto služobného pomeru príslušníkov PZ odráža osobitný charakter zamestnávateľa ako primárneho nositeľa verejnej moci, potreba pevného začlenenia policajta do organizmu verejnej moci a účasť na jej výkone, čo zvyrazňuje skutočnosť, že nemožno hovoriť o modifikácii súkromnoprávného pomeru, ale o špecifickom štátnozamestnaneckom pomere verejného práva, ktorého právna úprava má formu kódexu.

Aj Európsky súd pre ľudské práva vo svojej rozhodovacej praxi formuloval, že z pôsobnosti čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv sú vylúčené spory zamestnancov štátu, ktorých pracovná náplň pozostáva zo špecifických činností verejnej správy v miere, v akej táto správa koná ako držiteľka verejnej moci poverená ochranou všeobecných záujmov štátu alebo orgánov verejnej moci. Pracovníci na týchto miestach majú teda v rukách časť suverénnej moci štátu; ten má tak legitímny záujem vyžadovať od týchto zamestnancov zvláštne puto dôvery a lojality. Zjavný príklad takýchto činností predstavujú ozbrojené sily a polícia (Pellegrin proti Francúzsku, rozsudok z 8.12.1999 týkajúci sa sťažnosti č. 28541/95, Frydlander proti Francúzsku rozsudok z 27.6.2000 týkajúci sa sťažnosti č. 30979/96).

Vychádzajúc z uvedeného je dôvodné konštatovať, že zákonná úprava služobného pomeru príslušníkov ozbrojených zborov poskytuje príslušníkom v služobnom pomere nižšiu mieru ochrany než je tomu u zamestnancov v pracovnom pomere resp. umožňuje služobným orgánom operatívnejšie využitie príslušníkov, ktorých funkcia bola v dôsledku organizačných zmien zrušená, ich ustanovením na služobné miesto v danom zbore pre plnenie úloh v inej funkcii.

S poukazom na to bolo potrebné v súvislosti s výkladom ustanovenia § 33 ods. 1 zákona prisvedčiť žalovanému v tom zmysle, že dikcia zákona hovorí o ustanovení do „voľnej funkcie“ a nie do primeranej, resp. adekvátnej funkcie. Logickým výkladom citovaného ustanovenia preto dôvodne možno dospieť k záveru, že citované predpoklady sa posudzujú z hľadiska potrieb a požiadaviek pre danú voľnú funkciu, čo nemožno vykladať tak, že v prípade splnenia požadovaných kritérií je automaticky nárokovateľná adekvátna voľná funkcia. Z rozhodnutia žalovaného vyplýva, že služobný orgán pri ustanovovaní žalobcu do voľnej funkcie na sekcii E, na ktorú bol priložený na uvedené kritériá prihliadal, so záverom, že tieto sú pre výkon funkcie, do ktorej bol zaradený dostatočné, čo zodpovedá horeuvedenému výkladu, preto odvolací súd dospel k opačnému záveru ako súd prvého stupňa - že tento postup nebol v rozpore s ustanovením § 33 ods. 1 zákona. Úlohou súdu nebolo skúmať účelnosť či vhodnosť správneho rozhodnutia (§ 245 ods. 2 OSP).

Odvolací súd nepovažoval za relevantný dôvod pre zrušenie napadnutého rozhodnutia konštatovanie súdu prvého stupňa o nemožnosti právneho posúdenia veci z dôvodu neúplného (neobsahoval všetky listiny, najmä interné normatívne akty) administratívneho spisu, poukazujúc nato, že mu nič nebránilo zadovážiť si dôkazné prostriedky, ktorých vykonanie považoval za nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci (§ 120 ods. 1 OSP; a to i tých, ktoré nie sú nevyhnutnou súčasťou administratívneho spisu- interné normatívne akty), resp. osvojiť si skutkové zistenia medzi účastníkmi nesporné (§ 120 ods. 3 OSP).

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k inému záveru ako súd prvého stupňa; rozhodnutia i postup žalovaného považoval za zákonné a pretože neboli tak splnené predpoklady na potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa a ani na jeho zrušenie (§ 221 OSP), odvolací súd ho podľa § 220 OSP zmenil tak, že žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietol (§ 250j ods. 1 OSP).

O trovách konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 2 OSP v spojení s § 250k ods. 1 OSP tak, že žalobcovi nepriznal náhradu trov konania, pretože v konaní pred súdom prvého stupňa po zmene rozhodnutia nebol úspešný a rovnako aj v odvolacom konaní nemal úspech.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 5. apríla 2011

JUDr. Igor Belko, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Ľubica Kavivanovová